

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΑΣ ΣΥΜΦΟΡΕΣ

# Ο ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Η Βενετία έκτρατεύει έναντιόν της Ελλάδος. Πώς περιγράφει τον πόλεμο ο σύγχρονος ιστορικός Φανέλλι, στο σπανιότατο βιβλίο του. Ο Παρθενών τινάζεται στον άερα! Πανεύκλα στην Αθήνα. Οι Ένγκελ φεύγουν. Ο Μοροζίνης λεηλατεί τ' αρχαία μνημεία. Οι δυο μαρμάρηνοι λέοντες. Το άγαλμα του Περσίδα- νος και της Απτέρου Νίκης. Μιά Ιταλική ύπανθύμιαις κ.λ.π.

Στην ιστορία των Αθηνών μα από τις τραγικώτερες σελίδες είναι και η επιδρομή των Ένετων. Η πόλις είχε την άτυχία να ύποστη πολλές λεηλασίες στα σκοτεινά χρόνια του Μεσοί- νου, κανείς όμως δεν θά έφαντάζονταν ότι ένας πολιτισμένος Βε- νετσάνος, ο διάσημος Φραγκίσκος Μοροζίνης, αρχιστράτηγος της τότε κοσμοκρατορίας Βενετίας, θά τολμούσε να καταστρέψη το γλυπτικό άριστούργημα των αιώνων—τόν Παρθενώνα.

Τό μοιραίο γεγονός συνέβη στό 1687. Οι Ένετοί, προχωρούν- τες στην πραγματοποίησι του σχεδίου τους να κυριεύσουν όλη την Ελλάδα και να κυριαρχήσουν στη Μεσόγειο, έφθασαν και μπρο- στό στα Αθήνας... Άλλ' άς δώσουμε τό λόγο σ' ένα συγγραφέα της εποχής εκείνης, Βενετσάνο, τό Φραγκίσκο Φανέλλι, ό οποίος εξέδωσε σιά 1707 ένα πολυ σπουδαίο (και σήμερα πολύ σπάνιο) βιβλίο του με τόν τίτλο «Αιτιακά Αθήνας»—ίσως για να γίνεται διάκρισις από τόν «Ιταλικώς Αθήνας», όπως όνομάζετο τότε ή φιλορεντία.

Στό βιβλίο αυτό διαβάζουμε την ακόλουθη περιγραφή της έκ- στρατείας :

«...Ο Μοροζίνης με τό στόλο του και τό στρατό του, έφθασε και άρραξε κατά τας αρχάς Σεπτεμβρίου, στις Σπέτσες και ύστερα στην Αίγινα. Ο Μοροζίνης έσκόπευε να πάη να καταλάβη την Εύβοια, άλλ' έπειδή ή θάλασσα ήταν τρικυμισμένη και ό χειμώνας που άρχιζε δεν ήταν ευνοϊκός για μά τόσο δύ- σκολη επιχείρησι, για τούτο συνεκάλυψε στη ναυαρχίδα πολεμικό συμβούλιο. Ύστερ' από πολ- λές συζητήσεις, άπεφασίσθη να καταληφθούσι αι Αθήνας. Ο Ένετικός στόλος, κατ' ανάγκην θά- περνούσε τό χειμώνα του στο Πόρτο Λεόνε (όπως λέγονταν την εποχή εκείνη ό Πειραιεύς).

Διέταξε λοιπόν ό Μοροζίνης δύο στολάρχους τών, τό Βενερό και τόν Πεζικό, να πλεύουν στα παράλια της Εύβοίας για να έμποδίσουν τόν Πα- σά της Χαλκίδος να στείλη ενισχύσεις στον Πασά των Αθηνών. Ο Μοροζίνης, συνδυαζόμενος από τόν περιφημο Σουηδό στρατηγό Κένιμπεργκ, μι- σούσθη τής Βενετίας, άπεβιάσθησαν έξαφνα στον Πειραιά.

Εκεί τότε παρουσιάσθησαν μπροστά τους κ' έδωξαν ύποταγη οι πρόχοιτοι Αθηναίοι αδελ- φοί Γάστιαρ, ό Σπυρίδων Περούλης και ό για- τρός Άγγυρός Μπανάλδης, με τά λοιπά μέλη της Κοινότητος. Τού έξέθεσαν ότι οι Τούρκοι τρεβήχτηκαν στο Κάστρο (δηλ. στην Ακρόπολι), όπου είχαν μαζέψει άρπυρες προμήθειες, δηλαδή πολεμοφόδια και τρόφιμα, άποφασισμένοι ν' άντισταθούν. Οι Τούρκοι μάλιστα είχαν μνηύσει στο Σερασκέρη των Θηβών να τούς στείλη βοήθεια.

\*\*\*

Ο Μοροζίνης—συνεχίζει ό ιστορικός—διέταξε ν' άποβιβα- σθούν 8800 στρατιώτες και 870 ίππεις. Γενικός άρχηγός ήταν ό Κένιμπεργκ. Έφοδιασμένοι με όλα τ' αναγκαία για τόν πόλεμο, έπροχώρησαν και σε τρεις μέρες έσκαψαν τάφρους και προχώματα κ' έστησαν τά κανόνια τους τά οποία την τετάρτη μέρα άρχισαν να ριχνουν άδάκοντα, ένω τό Πεζικό έπροχωρούσε.

Τήν ώρα όμως που τό Πεζικό άγκράμμιζε τις πύλες του Κά- στρου—που ήταν ζωσμένο με τριπλή σειρά άρχαιοτάτων τειχών— παρουσιάσθησαν έξαφνα μερικά σώματα Τούρχων Ιππέων. Άλλ' ά- μέσως οι δικοι μας τούς έπέτειθησαν και τούς έκρηψαν σε άτακτη φυγή. Οι άλλοι Τούρκοι που ήταν μέσα στο Κάστρο, βλέποντας τούς ίππεις τους να φεύγουν, άρχισαν να φωνάζουν, να τούς βρι- λούν και να τούς καταρώνται.

Μετά την άταξία αυτή, συνέβη τό άλλο ξαφνικό άτύχημα στον έχθρό μας : Μιά μπόμπα μας έπεσε πάνω στον περιφημώτατο ναό της Αθηνάς, τόν ευκρίνομενο στην κορυφή του Κάστρου της Α- κροπόλεως, μέσα στον όποιον οι Τούρκοι ένόμιζαν ότι είχαν καλά έξασφαλίσει τις πολύτιμες περιουσίες τους, τά πολεμοφόδια τους και τις οικογένειές τους.

Ο Παρθενών έπήρε άμέσως φωτιά και ζώστηκε δολόκληρος ά- πό τις φλόγες, που κατέστρεψαν κατά μέγα μέρος την κορυφή του ναού, ό όποιος, άν και είχαν περά- σει μακροί αιώνες από πάνω του, άν και είχε ύποστη διάφορες έσω- τερικές και έξωτερικές περιπέτειες και επιδρομές των ημιβάρων, λόγω του όγκου του όμως και της δυνα-

της αρχιτεκτονικής του, είχε διατηρηθή εις παραδοξώτατο μνη- μείο του μεγαλείου των Έλλήνων.

Μετά την έκρηξη αυτή, οι Τούρκοι άπεφάσισαν να ύψώσουν λευκή σημαία για να διαπραγματευθούν την ειρήνη. Τους άπασταλ- μένους τους, Γαζή Μεχμέτ 'Αγά και 'Αχμέτ Κορτάν, τούς δέχτη- κε ό Μοροζίνης στο στρατόπεδό του. Μετά τις συνηθισμένες δια- τυπώσεις, οι Τούρκοι είπαν ότι δεν είχαν άς τώρα προτείνει την παράδοσι του Κάστρου, για να μην πέσουν στην όρμη του Σουλτά- νου, άλλ' ότι ή ανατινάξις του Κάστρου και ή άρραγήα των Βοη- θεϊών που έπεριέμεναν από τός Θήβας τούς άνάγκηζαν να προτεί- νουν την παράδοσι του Κάστρου με έντιμους όρους.

Έγιναν μακρές διαπραγματεύσεις και τέλος συμφωνήθηκε να φύγουν οι Τούρκοι σε πέντε μέρες, αφήνοντας έκει σκλάβους τούς μαγικούς και τούς Χριστιανούς. Οι Τούρκοι που ύποκράθησαν να έγκαταλείψουν τήν Αθήνας, θά έπήγαιναν στη Σμύρνη με πλοία που θά τά έναυλώσαν οι ίδιοι, με έξοδα ους. Κάθε ένας άπ' αυ- τούς μορούσε να πάη μαζί του μόνον όσα θά μορούσε να φορηθώθ έπάνω του.

Όταν έτελειώσε ή προθεσμία, την 1ην Οκτωβρίου, οι Τούρ- κοι έβγήκαν από τό Κάστρο. Ως στό μέρος που θά μαρκαρίζον- ταν, τούς συνώδευσε Ένετικός στρατός υπό τόν συνταγματάρχη Μιχαήλ Άντζελο Τενυίλε. Η άναχώρησι έγινε με τελεία τάξη.

Στις ακόλουθες σελίδες ό Ένετός ιστορικός γράφει χωρίς ντροπή, αυτά :

«...Τό μέγα όνομα των Αθηνών εξέγερσε στό Μοροζίνη και τούς άλλους ναυάρχους την ένυγει- κιά έπιθυμία να έπισκεφθούν την πόλι και να θαυμάσουν τις έξοχες αρχαιοτήτες τις τόσο κο- μοδοακουσμένες. Ένα τάγμα λοιπόν ίππικού διέ- τρεξε τά έφτά μίλλια που χωρίζουν τας Αθήνας από τό λιμάνι για να προηπαντήη τούς ναυάρ- χους και να τούς προστατέψη, γιατί οι Τούρκοι από τις γειτονικές έπαρχίες έξακολουθούσαν εις έπιδρομές τους.

Ύστερ' από λίγο, τό Πεζικό με τά έφδοιά του άνεβη και έγκατεστάθηκε στο Κάστρο, γε- νομένο μ' ευχαρίστησι δεκτό από τούς κατοίκους... Στρατιωτικός Διοικητής της πόλεως διορίστηκε ό κόμης Θωμάς Πομπέζι, Βερονέζος. Τό Πυρ- οβλικό μας, άποτελουμένο από 28 κανόνια, μοι- ράστηκε στο δρόμο από Πειραιά με τήν Αθήνας, για να προστατεύη την κατοχή μας από τις επι- δρομές του έχθρου.

Ο πρώτος ναός έμεινε άφιερωμένος στον Άγιο Διονύσιο τόν Αρειοπαγίτη. Σε αυτόν έγινε ή έπίσημη τε- λετή ένώπιον του Μοροζίνη, του Κένιμπεργκ και των διαφόρων άρχηγών με τά έπιτελεία τους, για να ευχαριστήσουν τό Θεό για τή νίκη που τούς έδωσε. Δυστυχώς όμως ή πανούκλα έκανε θραύσι στην πόλι και φυσικά μετεδόθηκε και στα στρατεύματα. Ο Μορο- ζίνης τότε έβγαλε προκήρυξι να φύγη ό στόλος με τό στρατό μα- κρτά από τόν Πειραιά, για να μη μολυνθώ.

Ο Ένετός ιστορικός δέ γράφει τίποτε για την κατάσταση του Παρθενώνος πρό του βομβαρδισμού του. Από άλλους ιστορικούς όμως μαθαίνουμε ότι οι Τούρκοι τόν είχαν κάνει τέμενος τους. Ήταν τό περιήμητό τους «Τρομή του Κάστρου της Αθήνας», γε- μάτο άφιερωμάτια. Τόσο είχε διαφημισθεί σε όλη την Άνατολή, όστε οι Δερβισάδες που τό είχαν έπισκεφθή έδωροδούτουν, διάση- μοι θεολόγοι ! Παντού, μέσα στον Παρθενώνα, ήταν κρεμασμένα κομμάτια μεταξωτά πανιά, και κουρέλια από σημιαές, κόκκινα, πράσινα, κίτρινα, άκόμη και κάθε λογής περιεργό ποδήμα που τό είχαν κουβαλήσει οι προσκυνητάι από τις πατρίδες τους ή από τά ταξείδια τους π.χ. βαλσαμωμένα ψάρια, τύμπανα άγρίων λαών κ.λ.π. Άπειρα καντήλια και λυχναρία προσπαθούσαν να τόν φω- τίσουν. Από τά λυχναρία αυτά οι Τούρκοι είχαν κρεμάσει έλασμα- τικά χάλκινα, έπιχρυσωμένα, τά όποια, όταν φυσούσε άνεμος χτυ- πώντας τόνα με τ' άλλο κ' έκαναν μά ποικιλία ήχων που μεγα- λωνε τό φόβο και τή μυστικοπάθεια των Όθωμανών προσκυ- νητών.

Όλ' αυτά ή μπόμπα του Μοροζίνη τά πέταε στον άερα...

\*\*\*

Άπεφάσισαν λοιπόν οι Ένετοι να έγκαταλείψουν την πόλι, όχι εξ αιτίας της πανούκλας, όπως γρά- φει ό Φανέλλι, αλλά γιατί ό Μο- ροζίνης έκατάλαβε ότι δέ μπορούσε να κρατηθώ στα Αθήνας, όταν δαη ή άλλη χώρα βρισκότανε στα



χώρα των Τούρκων.

Φαντάζεστε την απελπισία των δυστυχισμένων κατοίκων, οι όποιοι μ' ένθουσιασμό είχαν δεχτεί τους Ένετους, που θά έμπαρουτούν αθριο από τους έκδικητικούς Τούρκους, που θά ξαναφύρουν στην πόλι.

Οι πρόκριτοι έπηγαν με κλάματα στον Ένετο Αρχιστράτηγο για να τους διατρέψη να μεταφέρουν τα ιερά άντικείμενα της Κοινότητας έναντα σε δυο καρβάβα, το ένα να πάη στη Ζάκυνθο και το άλλο στ' Ανάπλι, και να μπορέσουν έπειτα να μεταφέρουν τις οικογενείες τους στην Αίγινα και στη Σαλαμίνα...

Το Μάρτη, γράφει ο Φανέλλι, άρχισε η αποχώρηση του Πυροβολικού προς την παραλία, όπου οι κάτοικοι είχαν προηέτερα μεταφέρει τα πρόβια τους για το μαρκάρισμα. Άρχηγοί όδηγοί των Αθηναίων ήταν ο Πέτρος Γάσπαρης για εκείνους που θά πήγαιναν στην Κούδοιρη, ο Σπυριδών Περούλης για τους άλλους, που θά πήγαιναν στ' Ανάπλι και ο Δημ. Γάσπαρης για όσους θά πήγαιναν στην Αίγινα.

Οι Τούρκοι κάτοικοι έδλιβονταν για την ανάχωρησι των Έλλήνων συμπολιτών των, όσο έχαιραν για την φυγή των Ένετών. Οι πρόκριτοι Τούρκοι προσπαθούσαν με χίλιες έποσχέσεις και δοκιμασια να έμποδίσουν τον έκπατρισμό των Έλλήνων. Άλλ' οι Έλληνες όχι μόνο δεν τους άκουσαν, άλλα έπεισαν πολλούς από τους νεωτέρους ε' ακολουθήσουν τις έπιχειρήσεις του Μοροζίνη να εκτακτήση την Εβρώνα. Όσοι από τους Αθηναίους έλαβαν μέρος στον άγώνα αυτόν, έδειξαν άντραία και άφοσίωσι στη Βενετία, από πάντων ο Πέτρος Γονάς που έλαβε μέρος με το ίδιουσνητήριον σώμα του από 100 άντρες... Όταν έτελειώσε η θλίβερη περιπέτεια, η Γερουσία της Βενετίας έισήλωσε στις παρακλήσεις του Μιχαήλ Περούλη, άντιπροσώπου των Αθηναίων, και διάταξε να τους δοθούν κτήματα κοντά στο χωριό 'Ιοια, στην περιφέρεια του Ναυπλίου (ο Μαρ άς ήταν τότε στην κατοχή της Βενετίας) και άκρη να τους δοθούν τίτλοι, βοηθήματα και έτήσιοι μισθοί.

\*\*\*

Έδώ τελειώνει η διήγησι του Φανέλλι. Απομνησι όμως να προσέθη ότι ο Μοροζίνης, (ο κακός αυτός δαίμων των Αθηναίων, που κατέστρεψε τον Παρθενώνα και ανάγκασε τους Αθηναίους να φύγουν από τον τόπο τους) όταν ήταν ν' άναχωρήση, θέλησε να πάρη και μερικά άναμνηστικά από τη δυστυχισμένη πόλι. Έδιάλεξε λοιπόν το άγαλμα του Ποσειδώνος και την Άπτερο Νίκη, μαζί με μερικά άλλα άριστουργήματα που του φάνηκαν κατάλληλα να στολίσουν τον θρίαμβό του. Και διάταξε να τ' άφαιρέσουν. Δυστυχώς εκείνοι που ανέλαβαν να κατελέσουν την έργοσυλλα του Παρθενώνος ήταν άδέξιοι, και έτσι τα μαρμάρια άριστουργήματα έπεσαν κάτω και γίνηκαν κομμάτια! Περιωρίστηκε λοιπόν ο Μοροζίνης να πάρη δυο πελώρια μαρμάρια λεονταρία που σώζονται ως σήμερα στην είσοδο του Ναυστάθμου της Βενετίας. Στη θείσι έκείνη η Δημοκρατία έβλε στήσει άψίδα κατά τη θριαμβευτική ύποδοξη του έκανε στο Μοροζίνη. Και οι άλλοι Ένετοι άξιωματικοί έλεηλάτησαν, ότι μπορούσαν από τας Αθήνας. 'Ο ιδιαιτέρως και πιστός γραμματέας του Μοροζίνη Σαγκάλο περιωρίστηκε να κλέψη το ύπεροχο κεφάλι της Άπτεροσ Νίκης... Πρέπει να όμολογήσουμε ότι οι Τούρκοι, παρ' όλη τη βάρβαρη άνάθειά τους, δεν έκαναν στ' αρχαία έλληνικά άριστουργήματα την καταστροφή που έπέφεραν οι πολιτισμόνι Εβρωπαίοι, από του Μοροζίνη μέχρι του Έλγίνου, — για ν' αναφέρουμε τους δυο άπαισιωτέρους. — Και όμως οι σύγχρονοι μας 'Ιταλοί δημοσιογράφοι, κατά τις θλιβερές ήμέρες του βομβαρδισμού της Κερκύρας (1923) έκολήμισαν να γράψουν του έκαί άλλοτε τα 'Ιταλικά πλοία αντίγρασαν τας Αθήνας!



ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΟΥ

Όχι μακριά από την πόλι της Ζακύνθου, σχεδόν ένα τέταρτο της θρας απ' έξω, υπάρχει ένας παλιός, πολύ παλιός ναός, που τιμάται με το όνομα του Άγιου Σπυριδώνος.

Η θείσι που είναι χωρισμένοι, ο ναός, είναι μια από τις πιο γραφικές τοποθεσίες της Ζακύνθου. Από κάτω, απλώνεται βαθειά η θάλασσα, τότε ήσυχη και τότε ταραγμένη, γεμάτη άφροσύ, άγριότητα και μεγαλειο. Άπέναντι τα βουνά της Πελοποννήσου. 'Ο όρόμος που πηγαινει στον Άγιο Σπυριδώνα, μαγισία. Δεξιά του έχει κατάφυτα περιβόλια και λόφους γεμάτους από δένδρα, που κοιτίζουν άντά από άφθονα νερά πηγών, και από άριστερά τη θάλασσα.

\*\*\*

Έκεινος που θά κατεβή από τον ναό στην άκρογιαλία, θά ιδή, σε λίγη απόστασι πέρα από την άκρη και μέσα στα νερά της θάλασσας, μια πέτρα, που έξχει ως δυο μέτρα από την θάλασσα.

Κατά περιεργη σύμπτωση η πέτρα αυτή μοιάζει με πελώριο άνθρώπινο κεφάλι. Την χτυπάνε διάδοχοι το κύματα που σκάζουε άπάνω της και τη κατακλύζουν με άφροσύ.

Για την άνθρωπόμορφη αυτή πέτρα, ο λαός της Ζακύνθου έχει την έξής παράδοσι.

Κάποιος καλόγερος έψάρευε εκεί μια μεγάλη έορτή της εκκλησίας. Έκει που ψάρευε αισθάνθηκε κάτι σαν να ταμπωσσε στην «πετονιά» του, και το ταμπημα μάλιστα σε λίγο ήταν τόσο δυνατό, που τον συνετάρασε και αυτόν τον ίδιο.

Κατάλαβε ότι κάποιον μεγάλο ψάρι άγκιστρώθηκε. Άρχισε, λοιπόν, να σπρη τη «σπρη» του, με γρηγοράδα και με προσοχή τη βγάξει και βλέπει ένα μεγάλο ψάρι, να είναι πιωμένο από το άγκιστρό του.

Καθώς όμως, χέρια που τρέμανε από χαρά, προσπαθούσε να εξαγκιστρώση το ψάρι, του γλύστρησε και του έπεσε πάλι στη θάλασσα και έφυγε.

Ο καλόγερος τότε μανιασμένος από τον θυμό του άρχισε να βρίζει του Θεού το όνομα και του άγιου του ναού, που ήταν κοντά του, άλλα δεν άπόσασε τα λόγια του και άμέσως άγεινεί η θάλασσα, σηκώνει κύματα μεγάλα σαν θηρία, και βουλιάζει του μοναχού η βάρκα.

Έτσι η θάλασσα ρούφρηε τον καλόγερο, και έπειτα τον έβρασε πάλι άπάνω, και το κεφάλι του άπόμεινε δεξω από την θάλασσα. Άλλα για μιας ο Θεός την πέτρωσε και από τότε έως σήμερα την χτυπούν τα κύματα άκατάπαυστα και θυμωμένα.

\*\*\*

Αυτή είναι η παράδοσις του Ζακυνθινού λαού, για την πετρωμένη έκείνη κεφαλά, που βρέχεται από τη θάλασσα.

Την παράδοσι αυτή, οι Ζακυνθιοί, την έχουν για παράδειγμα για εκείνους που έχουν το έλάττωμα να βλασφημιούν τα θεία.

Ο Ζακυνθινός ποιητής Διον. Ήλιακόπουλος την παράδοσι αυτή, την έκαμε ποίημα, το όποιον παρακάτω παραθέτομεν :

Μισόστρατα μέσ' στ' Άργασιού το όρόμο, στ' άρογιαλι·  
Καλόγερος έψάρευε μια γιορτή μεγάλη.  
'Η μοίρα του βουλήθηκε ν' άρσέη τη βαρκούλα,  
στ' Άγιού Σπυριδώνα όμπρος την έξη, η εκκλησιούλα.  
Τη πετονιά του άνοιξε βαριά και γέρονε και κιντάζει  
βλέπει στα βάθη του γυαλιού, ψάρι χονδρό ανεβάσει.  
'Αλαίμαργος και με τα δυο τα χέρια του τραβάει,  
μα στον άφρο, σαν τώφρεσ, το ψάρι του γλυστράει.  
— Ανάθεμα! Κι' από θυμό τον άγιο φασκελώνει  
και του Θεού του τ' όνομα με λύσσα βλασφημεί...  
Άλλα με μιας η θάλασσα, σαν σίφουνας φουσκώνει  
και σύμψηχ στα κύματα, τη βάρκα του βουλάει.  
Είς τον άφρο ο Καλόγερος τη κεφαλή σηκώνει,  
άλλ' η κατάρα του Θεού, με μιας ήνε πετρωίνει.  
Τα κύματα, ως τα σήμερα, τη δέχουνη, τη χτυπούνε,  
κι' οι βλάσφημοι την τρέμουνε, έκείθε όταν διαβούνε.

ΜΕΓΑΦΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

Στην Άμερική και στην Εβρώπη άρχισαν να εφαρμόζεται στα ιδιωτικά τηλέφωνα το μεγάφωνο, χάρις στο όποιον έκείνους που τηλεφωνεί δεν έχει πια άνάγκη να κρατή στα χέρια το άκουστικό. Του μιλούν και μιλεί, ένω συγχρόνως έχει τα δυο χέρια του έλεύθρια να ψάχη τα χαρτιά του, να κρατή σημειώσεις κ.λπ.

Για τα μεγάλα έμπορικά, βιομηχανικά και τραπεζιτικά ιδρύματα η τελειοποίησις αυτή του τηλεφώνου είναι πρακτικωτάτα. 'Ο διευθυντής μπορεί να μιλή άνετα με τους υπάλληλους του, στα γραφεία τους, και να ύπαγορεύη την άλληλογραφία του στη δακτυλογράφο, σαν να την έχει μπροστά του, ένω έκείνη βρίσκεται σε άλλο διαμέρισμα του καταστήματος.

ΜΙΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ

Να ένα Φανμάσιο όσο και πρωτότυπο μάθημα το όποιο έδωσαν κάποτε οι κάτοικοι της νησου Μαρτινίκας στους τζερβανούς των.

Κατά το 1717, η Γαλλική Κυβέρνησις έστειλε στη Μαρτινίκα, η όποια ήταν γαλλική κτήσις, ως γενικό διοικητή, κάποιον Βαρεν. 'Ο Βαρεν αυτός μόλις ανέλαβε τα καθήκοντά του, συννενοήθη με τον οικονομικό έφορο του τόπου όνομαζόμενο Ρικουάδ, και άρχισαν να φέρωνται δεσποτικώτατα προς τους κατοίκους.

Οι κάτοικοι επανέλημμένως άπέστειλαν διάφορες άναφορές στην Γαλλική Κυβέρνηση, παραπονούμενοι για την τυραννία που άκούσαν οι δυο αυτοί σαταράποι. Βλέποντες όμως ότι καμμία άπάντησις δεν έδίδετο στα παραπόνά τους, άπεφάσισαν να έκδικηθούν μόνοι τους. Μια μέρα, λοιπόν, συνέλαβαν τον Βαρεν και τον Ρικουάδ, τους έδεσαν, του, έτύλιξαν σαν πανέτα και τους έβρασαν σ' ένα πλοίο που έβρεγε για τη Γαλλία, με την έντολή να παραδοθούν στην Γαλλική Κυβέρνηση. Συγχρόνως, άπέστειλαν στον βασιλέα μια έπιστολή, στην όποια τον διαβεβαίωσαν ότι παρέμειναν πάντοτε πιστοί όπήκοοί του άλλ' ότι δεν μπορούσαν ν' άνεχθούν περισσότερο την τυραννία των δυο δεσποτών τους.

Φαντάζεστε την κατάπληξη της Γαλλικής Κυβερνήσεως, όταν άνοιχθησαν τα δυο αυτά πανέτα!...